

— Ехъ, понѣкога и надъ мене надникне слънцето, поспре се, каже ми нѣщо и пакъ избѣга!

— Хайде, хайде да те вода въ полето!

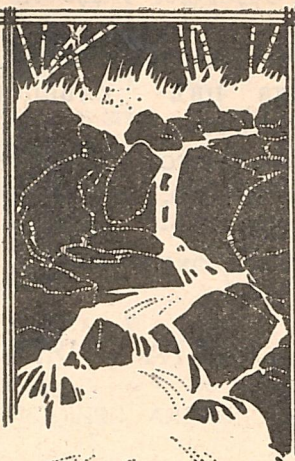
— Чакай да попитамъ водата си. Ако иска, ще слѣзна долу.

Поточето се спрѣ. Дойде водата и то ѝ каза молбата на червеношийката.

— Да отидемъ, да отидемъ, тамъ ще ни е по-весело! — рече водата.

— Тогава хайде, води ме, червеношийке!

И тръгнаха: червеношийката показваше

пжтя, а поточето извиваше, спущаше се, пѣнѣше се. Насрѣдъ лжтя водата се спрѣ и рече:

— Изморихъ се! Я вижъ колко отслабнахъ! Не искамъ да тека по-нататѣкъ.

— Още малко, много малко! — рече червеношийката. — Ей гамъ, дето се жълтѣе — това е полето.

Водата пакъ тръгна. Шумѣше, пѣнѣше се, почиваше си, пакъ тръгваше. И ето навлѣзоха вече въ полето.

— Доведохъ ви, поточе, — извика червеношийката.

